

Prediking over Jesaja 53 vers 10

Bij het afscheid van de hervormde gemeente te Lunteren van ds. G. Boer

‘Doch het behaagde den HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt; als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkig voortgaan’.

Liturgie

Psalm 40 : 4

Psalm 21 : 1, 4

Psalm 21 : 5, 6

Psalm 21 : 13

Psalm 72 : 10

Gemeente,

In dit uur van afscheid heeft God ons de genade gegeven om samen naar het Woord Gods te horen. Dat wil Hij ons op een bepaald punt nader verklaren en toepassen. In de beslissing, die aan dit uur vooraf ging, heeft een bepaald Schriftwoord mij zeer bezig gehouden. Het was het woord, dat wij nu samen mogen overdenken. Het is het Woord, dat triomfantelijk ook nu in ons midden staat en ons opheft uit al te menselijke gevoelens en de Heere verheft: ‘Het welbehagen des Heeren, zal door Zijn hand gelukkig voortgaan’.

U weet, dat Jesaja 53 het woord is van de lijdende en triomferende Knecht des Heeren. Immers de profeet begint van Hem te vertellen, dat Hij verhoogd en zeer verheven zal worden. Men was wel algemeen ontzet over Zijn gelaat, maar Hij zal vele heidenen doen opspringen en de koningen zullen om Hem de mond toesluiten. Immers, wat hun niet verhaald was en wat wij zij niet gehoord hadden, namen zij waar.

Deze boodschap is zo ongehoord, dat de profeet het uitroept: ‘Wie heeft onze prediking geloofd en aan wie is de arm des Heeren geopenbaard?’ Dan volgt de tekening van Zijn vernederingen: een rijsje voor Zijn aangezicht, een wortelscheut uit een dorre aarde, geen gedaante en geen heerlijkheid, geen gestalte dat wij Hem zouden begeerd hebben. Veracht en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, vertrouwd met krankheden, een Man voor wie het aangezicht wordt verborgen. Maar Hij heeft onze krankheden op Zich genomen en onze smarten heeft Hij gedragen. Wij achten Hem van God geplaagd, maar Hij is om onze overtredingen verwond. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een ieder naar Zijn weg. Als een lam werd Hij ter slachting geleid. Hij is bij de rijken in Zijn dood geweest. Dan worden wij in vers 10 hogerop geleid. Immers, daar wordt ons een *geheim* onthuld, namelijk dat het God behaagde deze Knecht te verbrijzelen. Daarna worden Hem rijke beloften gedaan: ‘Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien’. Dat is het eerste. De tweede belofte luidt: ‘Hij zal de dagen verlengen’. En de derde: ‘En het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkig voortgaan’.

Van deze drie beloften gemeente willen wij alleen de laatste overdenken: *'Het welbehagen des Heeren'*. Daarin steekt de *wil* van God! Die is allesbepalend! Zijn wil heeft absolute zeggenschap! Het is de soevereine wil Gods. Deze wil is de eerste en laatste oorzaak en grond van alle dingen. Aan deze wil hangt de hele schepping. Immers, door die wil is alles geschapen. Die wil is allesbepalend voor de regering van alle dingen. Door die wil van God regeren alle koningen der aarde en stellen de vorsten gerechtigheid. Aan die wil van God hangt het gehele werk der verlossing. Aan die wil onderwierp Christus Zich ten dode bedroefd in de hof van Gethsemane. Aan die wil hangt het verkoren zijn en het voorbijgegaan zijn van mensen. Ja, aan die wil hangt lijden en lot, de grote en de kleine dingen, tot zelfs de haren van ons hoofd en de musjes op het dak.

Al wat is, wordt en zal zijn, hangt niet aan menselijke gedachten of stelsels, ook niet aan ons denken. God heeft de grond van Zijn bestaan niet in wat *buiten* Hem ligt, maar *in* Zichzelf! Daarom rust God in Zichzelf. Daar is in Zijn wil niet iets te bereiken wat buiten Hem ligt, maar het is een liefhebben van Zichzelf, een wil van Zichzelf. Hij bemint Zichzelf en is in Zichzelf volkomen zalig. Maar in dit bedoelen van Zichzelf schept en verlost Hij deze aarde en wereld. Deze wereld heeft de grond niet in zichzelf, maar in God. Uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Wanneer Hij Zich tot het schepsel wendt, bedoelt Hij niet de mens op zichzelf, maar Zichzelf. Dan keert Hij uit genade tot Zichzelf terug. Ook met de schepselen doet Hij al wat Hem behaagt. Hij is aan niemand rekenschap verschuldigd. Wij zijn in Zijn hand als leem in de hand van de pottenbakker. Niemand zal toch tot God zeggen: wat doet Gij? Deze wil van God is geen willekeur, maar ten hoogste goed. Dat wil zeggen, dat Gods wil zich niet schikt naar onze wil, maar dat wij immer en altijd ons hebben te schikken naar Zijn wil.

Verder -en daar gaat het om in de tekst- wordt in de Schrift gesproken over de wil van Zijn *welbehagen*. Of kortweg: van Zijn welbehagen. Dan hebben wij het niet meer over de wil Gods als alles bepalend zonder meer, maar over de wil Gods zoals deze openbaar komt in de verwekking van Zijn Zoon. Immers het woord welbehagen wil in Zijn grondvorm zeggen: liefde tot een of ander voorwerp, waarin men behagen schept, terwijl er in dat voorwerp iets is, dat aantrekt. Het is dus de *werking der liefde* tot iets en de trekking der liefde tot iets.

Dat kan alleen van toepassing zijn op de Zoon. Immers de Vader en de Zoon beminnen elkander. Daar is in God een eeuwig heen en weer van de Vader naar de Zoon en de Heilige Geest en van de Zoon en de Heilige Geest naar de Vader, enzovoort. Deze drie personen beminnen elkander met een volkomen goddelijke liefde. Dit is een liefde als een werking van de een tot de ander, maar ook als een trekking van de een tot de ander. Dit heeft met ons te maken. Want hoewel de Heere eeuwig aan Zichzelf genoeg had, heeft het Hem behaagd niet *zonder* Zijn kerk zalig en vol te zijn! In de raad Gods, die eeuwig staan zal en waardoor de Heere al Zijn welbehagen doen zal, is de borgtocht van Christus verankerd, en ook de vleeswording des Woords, de plaatsvervanging, de verkiezing tot dienst en tot zaligheid, ja het gehele heilsplan Gods. Dat rust in God. In Zijn welbehagen.

Zeker had de Heere een welbehagen aan Adam en Eva voor hun val. Maar welbehagen werd pas welbehagen, toen wij in plaats van kinderen des lichts, kinderen der duisternis zijn geworden, in plaats van Gods kinderen, kinderen van de boze zijn geworden. Immers niets trok de Heere meer aan. Integendeel, alles stootte Hem af. Het werd nu goddelijk, eenzijdige liefde. Liefde van één kant! Eeuwige liefde, onveranderlijke liefde, hartelijke liefde van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Ja, van God drie-enig. En dat welbehagen strekte zich weliswaar uit tot het verlorene, maar bedoelt God en Zijn eer. Immer het is het welbehagen des Heeren om de discipelen het Koninkrijk te geven, maar het is welbehagen geweest voor God Zelf. Ook in de zaligmaking van de kerk van alle uitverkorenen is het eeuwige zelfliefde van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Liefde tot Zichzelf! Nee, waarlijk God bedoelt niet de mensen in zichzelf. Hoe zou het kunnen? Het gaat Hem om de mensen van Zijn welbehagen, waarvan de engelen reeds gezongen hebben: 'Ere zij aan God in de hoogste hemen en vrede op aarde in de mensen van het welbehagen.

Dat is dan ook de diepste grond van de prediking die hier enkele jaren is gebracht. Niet een God die Zich schikt naar het willen van de *mens*, maar een God die alle dingen werkt naar de raad van Zijn welbehagen, en in u werkt het willen en het werken van *Zijn* welbehagen. Dat is Godverheerlijkend en alle roem van de mens uitsluitend en afsnijdend. Dat is de dood van de zelfbepaling van de mens, ook van de godsdienstige mens, dat hem eens en voorgoed de beslissing tot de zaligheid is ontnomen, dat eens en voorgoed het welbehagen des Heeren uit onze hand is weggenomen en gelegd in de hand van Hem door Wiens dit welbehagen des Heeren gelukkig is voortgegaan.

Daarom heeft deze prediking allerlei vijandschap van binnen en buiten ontmoet. Immers wij *willen* het niet weten, dat wij gevallen schepselen zijn! Wij willen niet weten, dat wij ons in Adam hebben dood gezondigd! Wij willen het niet weten dat wij van nature onder de toorn Gods liggen! En wij willen het niet weten dat het welbehagen des Vader nu alleen volmaakt en geheel liggen in die Zoon die Hij Zich heeft verwekt. De Man van Gods rechterhand, die de enige was en is die oprecht lust en zin had om het welbehagen Gods op deze aarde te doen. Immers, Hij zingt in David dat alle andere wegen doodlopend zijn. Dat alle offeranden op zijn hoogst en zijn best maar voorlopige wegen zijn! Maar dat Hij daarom kwam om het welbehagen des Heeren te doen!

Zie gemeente, het Evangelie dat een zeer blijde boodschap is, en tegelijk een boodschap is *niet* naar de mens, ja het is een ergernis, omdat God gezegd heeft: Ik kan naar niemand met welgevallen zien dan naar Mijn Zoon! Voordat Hij iemand van ons aanziet, ziet Hij Zijn Zoon aan! Daarom bidden wij ook nu: 'O God, zie en aanschouw het aangezicht van Uw Gezalfde'. En gemeente, u kunt er van op aan, dat God dat gedaan heeft! Want Hij heeft met innerlijke vergenoeging gezien naar Zijn Zoon. En dat niet vandaag en gisteren, maar van eeuwigheid! Hij zag naar Hem om, toen er niemand staande was gebleven. Hij heeft gezegd: Mijn Zoon, indien Gij Mijn welbehagen doet, zult Gij worden de erfgenaam van hemel en aarde, zullen alle koninkrijken van hemel en aarde van U zijn, zal de satan worden onttroond, zal Ik U de Mijnen geven, opdat U ze weer bij Mij zou brengen. En dat heeft Hij gedaan! En wel met lust en genoegen. Hij was er helemaal in en was er helemaal bij, hoewel het Hem Zijn leven kostte. Immers Hij wist dat dit welbehagen van God geen voortgang zou vinden dan door het *rantsoen*, dat Hij betalen moest! De Heilige Geest heeft gezegd: Jawel, Ik zal Hem het lichaam toebereiden, Ik zal Hem steunen en sterken, Ik zal Hem door Mijn Geest laten offeren een eeuwige offerande. Hier zijn wij aan de wellen gemeente! Laten wij ons hier verbazen! Verwonderen en aanbidden! Want zo was God niet alleen voor de tijden en voor alle eeuwen, maar zo is Hij nog! Dit is Zijn hart. Dit is Zijn openbaring zo boven deze gemeente. Ook in deze prediking.

Wanneer gemeente hier van het welbehagen des Heeren gesproken wordt, dan is hier uitdrukkelijk sprake van het genoegen, van de lust de Heeren. Hij glanst van genoegen over de zaligheid der Zijnen. Let erop, neem het ter harte dat er in de *drie* personen een even groot genoegen is! Velen menen dat de Vader strenger is dan de Zoon. Dat Christus liefelijk is, maar de Vader hard. Dat is een smading van de Vader! Immers, 'alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft'. De Vader zond de Zoon. Dat is welbehagen! Maar wanneer het op gestrengheid aankomt, is de Zoon evenzeer de zonde hatend als de Vader. Het is God drieënig die Zich tegen de zonde keert, het is God drieënig die de zonde haat. Maar het is de Middelaar die Zich in ons vlees, in onze zwakheid stelt in de plaats. Zeg dus nooit meer, dat de Middelaar de genade teweeg brengt, want dan dwaalt u! Zeg nooit meer dat Hij het minder ernstig met de zonde neemt! Maar zegt altijd, dat zij alle drie gelijkelijk de zonde haten en met erbarming vervuld zijn jegens het verlorene .

Daarom gemeente heeft God de uitwerking van het welbehagen in de hand gesteld van de Knecht des Heeren. Immers er staat: het welbehagen des Heeren zal door *Zijn* hand gelukkig voortgaan. Het welbehagen Gods gaat niet alleen uit tot de Zoon, maar gaat ook door de Zoon en komt zo tot uitvoering. Want de Vader heeft Hem niet alleen van eeuwigheid verwekt, Hem bemind en een welbehagen in Hem gehad, maar heeft het uitdrukkelijk herhaald. Niet alleen toen de engelen zongen in Efratha's velden, maar ook toen Hij Zijn Messiaanse werkzaamheid aanvatte en Zich liet dopen door Johannes de Doper. Toen Hij Zich in ons zondegraf wierp, heeft de Vader de hemelen geopend en gezegd: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in dewelke Ik al Mijn welbehagen heb'. En de Heilige Geest heeft gezegd: Hier ben Ik om het werk der zaligheid uit te werken. Om U te bekwamen. Opnieuw toen de Vader Zich schikte om de uitgang naar Jeruzalem te volbrengen, heeft de Vader gesproken en gezegd: Hoort Hem! Toen behaagde het de Heere Hem te verbrijzelen. Hij heeft Hem krank gemaakt. Tot stervens toe! Toen heeft Hij Zijn Vaderlijk welbehagen gehuld in wolken van toorn en gericht. Toen heeft Hij Hem verlaten en als Borg de verzoening laten aanbrengen. Zelfs toen Hij zweefde door alle helse afgronden en kermend uitriep: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten', heeft de Vader Hem bemind met een eeuwig goddelijke liefde.

Hoeveel te meer, toen op de morgen van de opstanding Hij uit Zijn graf opstond en uitging. Toen zijn Zijn dagen verlengd. Want het mocht voor de wereld de indruk maken, dat het welbehagen des Heeren stokte, toen de Borg en Middelaar in het graf rustte, maar het ging door. Toen heeft deze Middelaar uitgeroepen: 'Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde'. Toen is Hij begonnen met de uitvoering van een eeuwig verbond en testament der genade. Want het was Hem beloofd: 'Wanneer Gij Uw ziel tot een rantsoen gesteld zult hebben, dan zult Ge zaad zien'. Wie overleeft zijn eigen dood? Wie ziet zijn kinderen naar zijn dood? Wie verwekt kinderen na zijn dood? Dat is Hij, de Man van Gods rechterhand, hoog gezeten in heerlijkheid. Groot is Zijn Naam! Onuitsprekelijk Zijn glorie!

In die Naam ben ik tot u gekomen met de boodschap: 'Want God was in Christus de wereld met Zichzelve verzoenende en heeft het Woord der verzoening in ons gelegd. Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade: Wij bidden u van Christus wege: Laat u met God verzoenen!' Want wij zijn niet tot u gezonden met de boodschap van een overleden Zaligmaker, maar van een levende, een opgestane, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons bidt! Dat welbehagen lag niet in mijn hand, maar in Zijn hand! Men kent een man aan zijn *hand*. De werkmans herkent men aan zijn eeltige knuist, de kantoorman heeft een hand als een glimmende lange penhouder, de zieke een hand blank als ivoor. Hoe ontroerend is de hand van een dode. De levensgeschiedenis en de aarde van de overledene zijn er ijl in weerspiegeld.

Hoeveel te meer de handen van Hem, in wie de lijnen van het welbehagen Gods lopen en zich weerspiegelen! Zie naar die handen! Zij zijn doorboord! Men heeft Zijn handen en Zijn voeten doorgraven net zo fel het kon. Die handen vertellen u wat ze gedaan hebben! Zij hebben nooit iets anders dan goed gedaan. Immers zij zijn goeddoende het land doorgedaan, hebben zich niet ontzien melaatsen aan te raken, de doven in de oren te steken, zich te leggen op de hoofden van hen die door koorts en andere ziekten waren afgetobt. Hij heeft er de blinden de ogen mee geopend, Hij heeft er kinderen mee omvat. Die reine handen zijn gebonden door onze vuile handen. Die handen die de hele dag waren uitgestrekt naar de ellendigen, zijn bezoedeld, aan het kruis geslagen en gespijkerd, de bloedsomloop is gestoord. Toen rustte Zijn hand. Toen hielden zij zich stil. O zo stil! Immers toen boette Hij niet alleen met Zijn hart, maar ook met Zijn hand alle misdaden van deze handen. Toen Hij overgeleverd werd in de handen van mensen. Want wat hebben die handen gedaan? Ja, uw handen! Wat hebben zij reeds uitgericht? Waarmee zijn zij in die jaren van de Evangelieverkondiging bezig geweest? Weet u wat ze hebben gedaan? Christus de handen binden, zoveel als maar in uw vermogen lag. Of hebt u geleerd Hem de vrije hand te geven?

Dan bent u gewis tegen die grote hand Gods aangelopen en hebt u uw handen gebrand aan het vuur van Zijn toorn en gerechtigheid. Dan hebt u gewis iets geleerd van hoe vreselijk het zal zijn in de handen te vallen van de levende God. Immers die hand is ook vanmiddag fier uitgestrekt en opgeheven.

Het is die machtige hand, waarmee de Heere de aarde doet beven en waarmee Hij Gods volk in stand houdt. Die hand is fier uitgestrekt over deze wereld. Die hand leidt feilloos deze aarde naar haar doel. Die hand houdt de teugels van de wereldwagen vast in handen. Hij stuurt de paarden voor deze wagen en ze lopen allen in Zijn gareel! Alle paarden, of ze nu Chroestjew dan wel Eisenhower, of ze nu Mac Millan of de Gaulle heten. Zie, Zijn hand is nog uitgestrekt en gieten straks de fiolen van Zijn toorn over de aarde! Maar intussen houdt Hij met deze hand Gods volk in stand. Maar, ik zie hem ook uitgestrekt over deze gemeente. Immers die hand opent en sluit. Heeft u die hand nooit ontwaard in de prediking? Zag u hem nooit lokkend, en waarschuwend? O zeker, de Heere heeft Zich van mijn hand enige tijd willen bedienen. Die hand – u bent ermee vertrouwd geraakt. Immers die hand ging soms waarschuwend omhoog met een vinger. Maar het was niet mijn hand, het was *Zijn* hand! Die hand van Hem en hebt u hem herkend? Immers zij willen smekend omvat worden, wanneer Hij in het aanbod van genade tot ons kwam en komt.

In de prediking legt Hij Zijn hand op mensen. O jawel, die hand kon zwaar zijn, wanneer zij u de verantwoordelijkheid uitdrukkelijk op het hart bond. Zeker die hand kon zwaar zijn, wanneer het oordeel der verlorenheid u strak gepredikt werd en uw ongerechtigheden u als een zware last werden opgebonden. Die hand greep almaar naar uw hand. Maar menigeen trok hem weg, want hij wilde wat achter de hand hebben, en houden. Hij wilde niet met lege handen komen. Ja, soms werden handen wel geraakt, maar sommigen dachten dat de ene hand de andere schoon zou wassen, met andere woorden, dat hun eigen handen het werk van de schoonwassing wel zouden kunnen volbrengen. Maar laat ik het u nog eenmaal zeggen, al nam u veel zeep en al waste de ene hand tot in eeuwigheid de andere hand, dan zouden toch uw ongerechtigheid tot in eeuwigheid geschreven staan! Want u mag denken: ik heb nog handen aan het lijf, Zijn hand zal al Zijn haters vinden, ook in onze gemeente! Al die handen zijn nog zo rechtzinnig aan de buitenkant, de Heere leest wel de lijnen der zonde in de palmen van uw hand! Reinigt de handen, gij zondaars!

Het is de hand van de Middelaar! Zie, zij zijn vrij! Niet meer geboeid. Hij heeft ze vrij en houdt ze vrij. O ze zijn immer zo flink in de weer, bedrijvig en druk. Ze reiken van de hemel tot de aarde. Daarom geeft de Heere de hand en komt tot Zijn heiligdom. Zo doen toch ook de mensen onder elkaar. De handdruk is toch een bevestiging van onderlinge trouw en vriendschap! Lever dan de wapens uit tegen de vrije genade. Immers uw bedenken is alleen maar vijandschap tegen God. Kom nu tevoorschijn met die hand! Want het geloof is niet een instemming met een waarheid of waarheden, maar een geven van hand en hart. Het gaat om die handdruk en wel een hartelijke. Dat is de innerlijke overreding. Zie in die hand en rondom die hand heeft Hij de Heilige Geest. Die handen weten mensen zo in te nemen, doordat Hij harten vermurwt en u uw vijandschap aflegt. Die hand stoot door.

Het is een overwinnende hand! Het vraagt aandacht voor de inhoud van het verbond der genade, dat Hij uitvoert. Deze inhoud is vrede met God en verzoening door de Heere Jezus Christus. Heeft u er zin in? Nu, geef dan de Heere de hand, nu dadelijk! Het is een overredende en overwinnende hand! 'Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhardt u niet, maar laat u leiden'. Hoor ik daar iemand: 'ik breid mijn handen uit tot U, mijn hart is als een dorstig land'. Dat is hemelse muziek. Daar heeft de Heere de hand in en Hij houdt er ook de hand aan. Immers in dat uitsteken van uw hand heeft u geen rust. Die hand gaat uit naar Gods hand. Hij zal Zijn hand tot de kleinen wenden! Maar dan ook Zijn hand. Want u kunt niet op uw eigen hand zitten en rusten. Als u dat doet, moet ik u eraf werpen. Immers dan bedriegt u zich.

U kunt alleen leven van Zijn wonden van Zijn hand naar u, niet van uw hand naar Hem! Wendt u waarlijk de hand naar Hem, hebt dan geen rust voordat Zijn hand ligt in de uwe. Want dat is een hechte verbintenis.

Kent u die hand? Het is een wonderschone hand! U zou hem nat maken met uw tranen. Tranen van liefde. Of vindt u het een kleinigheid, dat Asaf zegt: 'Gij hebt mijn rechterhand gevat'. Dat is een eeuwig wonder! Daar worden tranen van dankbaarheid geschreid, daar worden tranen van het innigst zielsbegeeren geschreid, daar worden tranen van boetvaardigheid geschreid. Immers die hand legt zich op vermoeiden en beladenen ook vanmiddag. Zie maar, Hij zegt: 'Komt allen tot Mij die vermoeid en beladen zijt en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u'. Die handen leggen zich op afgetobde mensen en er gaan stromen van kracht van Hem uit. Zou u Hem dan niet hartelijk liefhebben? Zou u dan die handen niet kussen? Zij druipen van liefde! Vol zijn ze van de liefde van de Vader. Want die de hand van de Zoon gezien heeft, die heeft de hand van de Vader gezien. Het is de hand van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Het is een drievoudig snoer. Dat wordt nooit meer verbroken. Want hoe dan ook de duivel sjort en trekt, en hoe dan ook de wereld niet ophoudt aan te vechten, niemand kan deze namen wegwissen. 'Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd en uw muren zijn steeds voor Mij'. In die handen komt openbaart het verkiezend voornemen van de Vader: 'Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met koorden der goedertierenheid'. Daarom mag ik u nu opleiden tot het eeuwig Vaderhart Gods. Hier stroomt het. Hier is de liefde des Vaders, de genade van de Heere Jezus Christus en de gemeenschap van de Heilige Geest. Hier is God weer God. En deze God is onze God, Hij is ons deel ons zalig lot, door tijd noch eeuwigheid te scheiden.

In die hand staat dus de lijn van het verkiezend voornemen des Vaders. Immers de Heere kent degenen die de Zijnen zijn. Maar vergis u niet: aan de andere kant van die hand staat: 'Een ieder die de Naam van Christus kent, sta af van ongerechtigheid'. Handen af van het welbehagen buiten het geloof. Dan kunt u geen hand voor de ogen zien. Zo donker! Heeft u die handdruk gevoeld? Hij is innig, Maar het blijft niet bij een handdruk. Hij gaat door. Hij omhelst met deze zelfde handen en armen. Immers die vereniging des geloofs is zo diep en teer, dat Hij Zich helemaal verenigt! Daarom zegt Asaf ook, wanneer hij getuigd heeft: 'Gij hebt mijn rechterhand gevat: Gij zult mij leiden door Uw raad en daarna mij in heerlijkheid opnemen'. Dan is het goed nabij God te zijn. Wat mij betreft, 'ik zet mijn vertrouwen op de Heere HEERE'. Zullen wij Hem dan niet prijzen? Zullen wij Zijn lof dan niet vertellen, ook wanneer het zwaarst verdriet ons treft? Zullen wij dan van deze God geen Psalmen zingen in de nacht? Zullen wij dan ook, wanneer Zijn handen ons verwonden en ten dode toe treffen, niet stil zijn? Immers, Zijn handen doorwonden en helen! Zij doden en maken levend! Wees dan stil, wanneer Hij u opereert. Hij is de hemelse chirurg, die bij u en mij soms diep moet ingrijpen. Gelukkig de patiënt die heel stil ligt. Verroer u niet, want dan gaat het verkeerd! Laat de duivel u zijn middelen niet aan de hand doen. Want diens handen bevatten alleen maar vergiffen. Heeft u diep ingrijpende verliezen geleden? Bent u bezweken onder de bestrijding van Zijn hand? Ligt u in Gods rijkskliniek of in de verbanden van deze wereld? Hij is een kundig chirurg! Hij draagt u op de handen. Zijn behandeling duurt wel lang, maar Hij geneest. Hij heeft een goede naam. Gaat Hij met u van moeite tot moeite? Van het ene lijden in het andere? Verdenk Hem niet! Hij weet wat Hij doet. Laat het geheel aan Hem over. De uitkomst zal het leren. De rechtvaardige zal door het geloof leven, ook op de operatietafel.

Die hand van Christus is vertroostend afgedaald. Ook onder de prediking. Soms op het onverwachts zeide Hij: Hier ben Ik! En Hij strekte weer Zijn hand naar u uit. Geef Hem vandaag de eer! Ga regelrecht tot Hem. Ik smee het u! Ik beveel het u!

Amen